

Nr 56.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet m. m.; given Stockholms slott den 12 januari 1934.

Under åberopande av bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet m. m.

GUSTAF.

Fritjof Ekman.

Förslag
till
Lag
om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet m. m.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Har i främmande stat rätten att förfoga över betalningsmedel inskränkts, äge Konungen, i den mån så prövas nödigt för vinnande av betalningsutjämning (clearing), efter hörande av fullmäktige i riksbanken förordna, att den, som är betalningsskyldig för vara, härrörande från den främmande staten, eller eljest är pliktig att utgiva betalning för fordran, som tillkommer någon i den staten eller som från sådan fordringsägare övergått å annan, skall fullgöra betalningsskyldigheten

a) om clearingavtal slutits med den främmande staten, genom att på villkor, som stadgas i avtalet, inbetala beloppet i riksbanken eller i annan av Konungen angiven bank eller ock i särskild för ändamålet inrättad kassa; samt

b) i annat fall genom beloppets insättande i bank eller kassa, varom under a) förmäles, å räkning, varöver förfogande icke må ske i vidare mån än Konungen bestämmer.

I förordnande, som nu sagts, äge Konungen föreskriva, att betalningen skall fullgöras i svenskt mynt.

2 §.

I fall då förordnande meddelas om insättning av medel å räkning, som i 1 § under b) avses, äge Konungen, där omständigheterna därtill föranleda, tillika förordna, att den, som har fordran hos någon i den främmande staten men på grund av där vidtagna inskränkningar i rätten att förfoga över betalningsmedel ej kan erhålla betalning, skall äga utbekomma betalning av insatta medel mot det att han för clearing av fordringar, för vilkas gäldande insättningar skett, avstår så mycket av sin egen fordran, som svarar mot uppbyret belopp.

3 §.

De närmare föreskrifter, som erfordras för verkställande av förordnande, varom ovan sägs, meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft genast efter utfärdandet och gäller tills vidare till och med den 30 juni 1935.

Genom denna lag upphäves lagen den 10 mars 1933 (nr 73) angående fortsatt giltighet av lagen den 17 juni 1932 (nr 244) om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet.

*Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 januari 1934.*

Närvarande:

**Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden
UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO,
ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.**

Chefen för handelsdepartementet, statsrådet Ekman, anför efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena samt cheferna för justitie- och finansdepartementen:

Genom lag den 17 juni 1932 (nr 244) om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet har Konungen bemyndigats att, därest i främmande stat rätten att förfoga över betalningsmedel inskränkts, i den mån så prövas nödigt för vinnande av betalningsutjämnings (clearing), efter hörande av fullmäktige i riksbanken förordna, att den, som på grund av köp eller eljest är pliktig att erlagga betalning till någon i den främmande staten, skall fullgöra betalningsskyldigheten

a) om clearingavtal slutits med den främmande staten, genom beloppets inbetalande i riksbanken på villkor, som stadgas i avtalet; samt

b) i annat fall genom beloppets insättande i riksbanken eller i annan av Konungen angiven bank å räkning, varöver borgenären icke må förfoga i vidare mån än Konungen bestämmer.

Tillika har Konungen genom lagen bemyndigats att meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för verkställande av förordnande, varom ovan sagts.

Lagen, som trädde i kraft genast efter utfärdandet och skulle gälla tillsvidare till och med den 31 mars 1933, har genom lag den 10 mars 1933 (nr 73) erhållit fortsatt giltighet till och med den 31 mars 1934.

Då lagbestämmelserna således upphöra att gälla vid sistnämnda tidpunkt, har inom handelsdepartementet till övervägande upptagits frågan om utsträckande av lagens giltighetstid. I samband därmed har även ansetts böra komma under omprövning, huruvida vid en fortsatt lagstiftning å ifrågavarande område nu gällande bestämmelser böra ändras eller utvidgas.

Inom departementet har därvid upprättats en den 2 november 1933 dagtecknad promemoria, för vars huvudsakliga innehåll här torde få lämnas en redogörelse.

I promemorian anföres till en början, att lagen den 17 juni 1932 om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet — vilken tillkommit av handelspolitiska skäl — hittills icke behövt användas. Läget vore emellertid alltjämt sådant, att behov av lagens tillämpning kunde göra sig gällande. Frågan, vilka åtgärder i det särskilda fallet kunde bli erforderliga för tillvaratagande av våra ekonomiska intressen, sammanhänge med det handelspolitiska läget vid den tidpunkt, då åtgärderna skulle vidtagas, och bleve således beroende på de omständigheter, som kunde föranleda till att den Kungl. Maj:t givna fullmakten toges i bruk. Ur beredskapssynpunkt vore det därför givetvis angeläget, att Kungl. Maj:t ägde en vidsträckt handlingsfrihet. Den Kungl. Maj:t genom nyssnämnda lag lämnade fullmakten hade visserligen redan i sin nuvarande avfattning en betydande räckvidd. Risk föreläge likväl, att densamma under vissa förhållanden kunde visa sig vara för snävt avfattad och av sådan anledning icke alltid möjliggöra vidtagande av åtgärd, som kunde vara önskvärd.

I promemorian upptages därefter till behandling en ifrågasatt utvidgning av rätten att förordna om clearingförfarande till att omfatta jämväl s. k. tvångsclearing. Härom uttalas följande:

»Enligt lagen äger Kungl. Maj:t i fall, då clearingavtal icke föreligger, meddela förordnande, varigenom fordringar, som tillkomma fordringsägare i främmande stat, tillsvidare spärras. Ett dylikt förordnande kan finnas påkallat i syfte att framtinga ett clearingavtal med den främmande staten. Emellertid kan det inträffa, att ett spärrförfarande icke med önskvärd snabbhet leder till överenskommelse. I sådant fall kan det vara av värde att kunna anordna ett clearingförfarande utan medverkan av den främmande staten (s. k. tvångsclearing). Då gällande lagstiftning icke lämnar möjlighet härtill, synes önskvärt att Kungl. Maj:t erhåller bemyndigande att förordna om clearingförfarande i fall, då clearingavtal icke föreligger.

Bestämmelser rörande tvångsclearing hava tidigare funnits i Italien och finnas alltjämt i Nederländerna.

I *Italien* har regeringen genom en lag den 21 december 1931 bemyndigats att i fråga om import av varor härrörande från stat, som infört valutakontroll, uppställa de villkor, som kunna bli erforderliga för tillvaratagande av italienska exportörers intressen i sådan stat. Med stöd av detta bemyndigande förordnades genom ett dekret den 22 september 1932, att betalning för importerade varor av tyskt ursprung eller kommande från Tyskland finge erläggas allenast genom förmedling av italiensk bank. Sådan betalning skulle i första hand fullgöras genom anvisning å tillgodohavanden, som spärrats i Tyskland. I den mån dylika tillgodohavanden saknades, finge italiensk eller annan valuta intill 25 procent av skuldbeloppet överföras till Tyskland. Återstoden skulle genom bankens försorg i fordringsägarens namn insättas i ett särskilt institut å ett för banken upplagt spärrat konto. Sålunda insatta belopp finge av banken utbetalas till italienska fordringsägare, vilkas tillgodohavanden spärrats i Tyskland. Sedan emellertid kort tid efter utfärdandet av ifrågavarande dekret clearingavtal slutits mellan Italien och Tyskland, upphävdes dekretet.

I *Nederländerna* har regeringen genom en lag den 25 juli 1932 bemyndigats att förordna om betalningsutjämning jämväl i fall, då avtal med främmande stat icke föreligger. Med stöd härav har regeringen genom en lag den 5 juli 1933, vilken emellertid hittills icke kommit i tillämpning, föreskrivit, att betalning av skuld, som uppkommit i samband med import av vara från stat, som vidtagit valutarestriktioner, skall verkställas genom beloppets inbetalande i nederländska gulden till Nederländska banken. Sålunda inbetalade belopp få enligt bestämmelser, som utfärdas i administrativ ordning, användas till betalande av nederländska fordringar, som beröras av de vidtagna valutarestriktionerna. Därvid skall iakttagas, att den, som utbekommer dylikt belopp, skall avstå sitt fordringsanspråk i den främmande staten till förmån för de utländska fordringsägare, vilkas tillgodohavanden i *Nederländerna* blivit spärrade. För lagens tillämpning erfordras, att regeringen genom särskilt beslut angiver vara och stat, beträffande vilka lagen skall träda i tillämpning.

För att bereda möjlighet för Kungl. Maj:t att utan att clearingavtal föreligger vidtaga anordningar för genomförande av ett clearingförfarande torde Kungl. Maj:t genom särskilt stadgande böra bemyndigas att i fall, då clearingavtal icke slutits, förordna, att den, som har fordran i den främmande staten men på grund av där vidtagna valutarestriktioner ej kan erhålla betalning för densamma, skall äga utbekomma fordringens belopp av de medel, som blivit insatta å spärrkonto. Såsom förutsättning härför torde böra stadgas, att den, som utbekommer dylikt belopp, skall avstå motsvarande del av sin fordran i den främmande staten till förmån för dem, vilkas fordringar användas för betalningen.»

Slutligen framhålles i promemorian, att den Kungl. Maj:t genom clearinglagen givna fullmakten jämväl i vissa andra hänseenden synes böra utvidgas eller förtydligas, och anföres härom följande:

»Fullmakten omfattar skuld, som någon på grund av köp eller annat förhållande har till någon i främmande stat, mot vilken lagen kan komma till användning. Emellertid skulle fullmakten understundom icke bereda möjlighet att förhindra fullgörande av betalningar, som strida mot syftet med ett enligt lagen meddelat förordnande, nämligen i sådana fall, då betalning för vara härrörande från den främmande staten skall erläggas till annan än någon i nämnda stat. Sålunda kan lagen kringgås därigenom, att dylik vara säljes genom mellanhand i annat land, vilken uppträder såsom säljare för egen räkning. Till förhindrande härav torde lagen, oavsett huruvida inköp skett från någon i den främmande staten eller från annan, böra avse betalningsskyldighet för vara, som härrör från nämnda stat.

Har den utländske fordringsägaren efter det förordnande meddelats om betalningsspärr överlåtit sin fordran å någon i annat land, torde lagen medgiva, att dylik fordran omfattas av spärren. Emellertid synes av lämplighetsskäl önskvärt, att nämnda förhållande i lagen uttryckligen anges.

Uttrycklig bestämmelse synes jämväl böra intagas därom, att förordnande, som Kungl. Maj:t enligt lagen äger meddela om fullgörande av betalningsskyldighet, även kan innefatta, att betalning skall ske i svenskt mynt.

Såsom tidigare nämnts, äger Kungl. Maj:t enligt lagen förordna, att betalningsskyldighet skall fullgöras i fall, då clearingavtal icke kommit till stånd, genom insättning å s. k. spärrkonto antingen i riksbanken eller

i annan av Konungen angiven bank men i fall, då sådant avtal träffats, allenast genom inbetalning i riksbanken. Det torde emellertid av praktiska skäl vara önskvärt, att jämväl i sistnämnda fall betalningsskyldighet skall kunna fullgöras även genom inbetalning till annan bank än riksbanken. Rätten att bestämma de banker, som förutom riksbanken skola för sagda ändamål få anlitas, bör tillkomma Kungl. Maj:t. Lämpligt synes ock vara, att möjlighet öppnas att för ändamålet inrätta ett särskilt clearinginstitut, till vilket inbetalning sålunda skall kunna verkställas.»

I anslutning till vad i promemorian anförts har inom departementet upprättats utkast till lag om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet.

Över utkastet, vilket fränsett vissa redaktionella jämkningar överensstämmer med det i det följande omförmälda förslaget till lag, hava kommerskollegium, traktatberedningen och generaltullstyrelsen ävensom fullmäktige i riksbanken avgivit utlåtanden. På föranstaltande av kommerskollegium hava därjämte styrelsen för Sveriges allmänna exportförening samt handelskammaren i Göteborg, Stockholms handelskammare och Skånes handelskammare yttrat sig i ärendet.

Styrelsen för *Sveriges allmänna exportförening* anför i sitt yttrande, bland annat, att styrelsen, även om det av naturliga skäl vore önskvärt, att näringslivet finge arbeta under så normala och fria former som möjligt utan att bliva insnört i olika lag- och andra bestämmelser, funne det angeläget, att en clearinglag i den nu föreslagna utvidgade formen komme till stånd och vid behov även vunne tillämpning.

Förenämnda *handelskamrar* uttala sig alla i tillstyrkande riktning över förslaget.

Kommerskollegium förklarar sig med hänsyn till rådande förhållanden icke hava något att erinra mot införande i lagen av ändringar och tilllägg i huvudsaklig överensstämmelse med det remitterade författningsförslaget.

Traktatberedningen anför i sitt utlåtande beträffande den ifrågasatta möjligheten att förordna om tvångsclearing, bland annat, att då förhandenvaron av en sådan möjlighet under vissa förhållanden obestriddligen kunde vara av värde såsom påtrycknings- och förhandlingsmedel, traktatberedningen, trots de betänkligheter, som kunde hysas mot användningen av detta institut, funnit sig böra förorda detsamma införlivande med vår handelspolitiska beredskapslagstiftning. Övriga i utkastet framlagda förslag till ändringar i nu gällande clearinglag hava icke föranlett någon erinran från beredningens sida. Beredningen tillstyrker därför det föreliggande lagförslaget.

Generaltullstyrelsen, som allenast yttrat sig i vad till styrelsens ämbetsområde hör, har i sådant hänseende uttalat sig beträffande frågan om medverkan från tullverkets sida för utövande av kontroll å efterlevnaden av meddelat förordnande, varom i 1 och 2 §§ i författningsutkastet sägs, och i samband därmed meddelade föreskrifter.

Fullmäktige i riksbanken framhålla — under erinran om fullmäktiges tidigare mot clearingavtal överhuvudtaget framförda principiella betänkligheter, vilka alltjämt vore oförändrade — att de nya bestämmelser, som i vissa länder införts för transferering av utlänningar tillhöriga fordringar, enligt fullmäktiges mening gjorde det önskvärt, att ifrågavarande lag erhöle en avfattning, som öppnade möjlighet att, om särskilda förhållanden så skulle påkalla, vidtaga de i ändringsförslaget avsedda åtgärderna. Fullmäktige förklara sig icke hava något att erinra mot det remitterade förslaget och anföra vidare:

Emellertid ville fullmäktige understryka lämpligheten av att, på sätt lagutkastet avsåge, möjlighet öppnades att överlämna clearingarbetet åt ett särskilt clearinginstitut. Riksbankens nuvarande organisation lämpade sig ej för den mycket stora ökning i arbetsuppgifterna, som ett övertagande av clearingarbetet med all sannolikhet komme att medföra. Dessutom syntes erfarenheterna i utlandet giva vid handen, att olägenheterna av centralbankernas övertagande av clearingarbetet i andra avseenden vore betydande.

*Departements-
chefen.*

De befogenheter, vilka genom ifrågavarande lagstiftning tillerkänts Kungl. Maj:t, hava ännu icke vid något tillfälle behövt tagas i anspråk, men med hänsyn till det handelspolitiska läget finner jag det önskvärt, att dylika befogenheter alltjämt stå till Kungl. Maj:ts förfogande. Jag anser mig därför böra tillstyrka, att lagstiftningen erhåller förlängd giltighet. I samband härmed synes böra övervägas att i vissa avseenden utvidga den åt Kungl. Maj:t givna fullmakten. Den inom handelsdepartementet upprättade promemorian med tillhörande utkast till ny lag i ämnet har tagit sikte på önskvärdheten härav.

Den mest betydelsefulla ändringen i förhållande till nuvarande lagstiftning innefattas i den föreslagna befogenheten för Kungl. Maj:t att förordna om s. k. tvångsclearing, varigenom möjliggöres för borgenär, som på grund av valutarestriktioner i en främmande stat ej kan erhålla betalning för sin fordran, att på visst villkor erhålla betalning av de med stöd av lagen spärrade medel, som tillkomma borgenärer i den främmande staten. Innebörden härav är, att Kungl. Maj:t skulle icke blott, såsom hittills, äga befogenhet att under angivna betingelser spärra utländska borgenärers fordringar i Sverige utan därjämte hava i sin hand att under vissa förutsättningar tvångsvis förfoga över på sådant sätt här i landet spärrade betalningsmedel.

I syfte att bereda möjlighet att förhindra kringgående av eventuellt clearingförfarande har vidare föreslagits, att förordnande om fullgörande av betalningsskyldighet skall kunna avse fall, då sådan skyldighet föreligger beträffande vara, härrörande från den främmande stat, gentemot vilken förordnandet är riktat, alltså oberoende av om betalningsskyldigheten skall fullgöras mot någon i nämnda stat eller mot någon i annat land. Samma syfte tjänar det föreslagna förtydligandet, att förordnande

skall kunna avse jämväl betalningsskyldighet gentemot någon, å vilken den ursprunglige fordringsägaren överlåtit sin fordran.

Slutligen framhålles i promemorian, att möjligheten att för clearingförfarande anlita annan bank än riksbanken bör utsträckas till att avse jämväl fall, då clearingavtal slutits, samt att möjlighet bör öppnas att för ändamålet inrätta särskilt clearinginstitut, varjämte föreslås uttrycklig föreskrift om att förordnande enligt lagen skall kunna innefatta, att betalning skall ske i svenskt mynt.

Samtliga i ärendet hörda myndigheter och organisationer, vilka uttalat sig angående förevarande spörsmål, hava tillstyrkt de föreslagna ändringarna.

För egen del instämmer jag i de synpunkter, vilka kommit till uttryck i promemorian. Jag finner ur beredskapssynpunkt synnerligen angeläget, att Kungl. Maj:t äger en vidsträckt handlingsfrihet å ifrågavarande område. De föreslagna utvidgningarna av lagen anser jag vara väl motiverade. Jämväl övriga i promemorian upptagna förslag till ändringar synas mig böra genomföras.

Mot det i anslutning till promemorian upprättade lagutkastet har jag i huvudsak ej funnit anledning till erinran. Dock har jag låtit detsamma undergå redaktionella jämkningar. Den nya lagen torde böra träda i kraft genast efter utfärdandet och gälla till och med den 30 juni 1935. Samtidigt med ikraftträdandet bör den nu gällande lagen upphöra.

Föredraganden uppläser härefter förslag till *lag om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet m. m.* av den lydelse den vid detta protokoll fogade bilagan utvisar, samt hemställer, att lagrådets utlåtande över förslaget måtte för det i § 87 regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen lämnar Hans Maj:t Konungen bifall.

Ur protokollet:

N. Tolstoy.

Bilaga.

Förslag
till
Lag
om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet m. m.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Har i främmande stat rätten att förfoga över betalningsmedel inskränkts, äge Konungen, i den mån så prövas nödigt för vinnande av betalningsutjämnning (clearing), efter hörande av fullmäktige i riksbanken förordna, att den, som på grund av köp eller eljest är pliktig att erlægga betalning till någon i den främmande staten eller till annan, å vilken dennes fordran blivit överlåten, så ock den, som — utan att fall som nu sagts föreligger — är betalningsskyldig för vara, härrörande från nämnda stat, skall fullgöra betalningsskyldigheten

a) om clearingavtal slutits med den främmande staten, genom beloppets inbetalande i riksbanken eller i annan av Konungen angiven bank eller ock i särskild för ändamålet inrättad kassa på villkor, som stadgas i avtalet; samt

b) i annat fall genom beloppets insättande i bank eller kassa, varom under a) förmäles, å räkning, varöver borgenären icke må förfoga i vidare mån än Konungen bestämmer.

I förordnande, som nu sagts, äge Konungen föreskriva, att betalningen skall fullgöras i svenskt mynt.

2 §.

Finnas omständigheterna föranleda därtill, må Konungen i fall, som i 1 § under b) avses, tillika förordna, att den, som har fordran hos någon i den främmande staten men på grund av där vidtagna inskränkningar i rätten att förfoga över betalningsmedel ej kan erhålla betalning för densamma, skall äga utbetomma sådan betalning av medel, som blivit insatta å särskild räkning, mot skyldighet att för clearing av sådana fordringar, för vilka betalning erlagts genom medels insättande å nämnda räkning, avstå motsvarande belopp av sin fordran i den främmande staten.

3 §.

De närmare föreskrifter, som erfordras för verkställande av förordnande, varom ovan sägs, meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft genast efter utfärdandet och gäller tillsvidare till och med den 30 juni 1935.

Genom denna lag upphäves lagen den 10 mars 1933 (nr 73) angående fortsatt giltighet av lagen den 17 juni 1932 (nr 244) om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 10 januari 1934.

Närvarande:

justitierådet EKLUND,
regeringsrådet ASCHAN,
justitieråden GREFBERG,
FORSSMAN.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 3 januari 1934, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till lag om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet m. m.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av t. f. expeditionschefen Gösta Engzell.

Lagrådet lämnade förslaget utan annan erinran än att formuleringen av lagtexten syntes böra jämkas dels i 1 § bland annat för undvikande av det under b) använda uttrycket »borgenären», vilket särskilt med hänsyn till innehållet i den föreslagna nya 2 § vore mindre lämpligt, dels ock i 2 § till tydligare utmärkande av att med bestämmelsen åsyftas att giva Konungen rätt att, i fall då förordnande meddelas om insättning av medel å räkning som i 1 § under b) avses, tillika förordna att den, som har fordran hos någon i den främmande staten, skall äga under angiven förutsättning utfå betalning av insatta medel mot det att han för clearing av fordringar, för vilkas gäldande insättningar skett, avstår så mycket av sin egen fordran som svarar mot uppburet belopp.

In fidem:

Ragnar Kihlgren.

*Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12 januari 1934.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden
UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO,
ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Chefen för handelsdepartementet, statsrådet Ekman, anmäler efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena samt cheferna för justitie- och finansdepartementen lagrådets den 10 januari 1934 avgivna utlåtande över det den 3 januari 1934 till lagrådet remitterade förslaget till *lag om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet m. m.*

Efter redogörelse för utlåtandet hemställer departementschefen, att förslaget — sedan detsamma med beaktande jämväl av vad lagrådet anfört undergått vissa jämkningar av redaktionell art — måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Nils Sehlberg.